

Kdo si hraje, nezlobí...

NEBO NE?

Otče Jordáne, na předchozí stránce si děláme legraci z populárních návodů na přičarování štěstí, krásy atd. Všichni víme, že tahle „kouzla“ nikdy nebere vážně a je to jen hra. Myslíte, že to nevadí, když si holky takhle zablblnou?

Mně se líbí, jak jste to okomentovaly. Protože jestli je to hra, tak trochu hloupá. Bavít se člověk může mnoha způsoby a tenhle není právě moc přínosný. Je třeba být pozorný k tomu, co si necháváme vstupit do duše a čemu se otevíráme. Někdy se může stát, že zlý duch využije i hry, aby mohl škodit.

Takže i hra na kouzla může být nebezpečná? Je zbytečná. Víme, že Satan usiluje narušit klid duší, a nikdy nevíme, co při takové hře uvádíme do pohybu nebo s čím při ní spolupracujeme. Může se stát, že takový experiment spustí nečekané věci. Člověk může mít různé neodbytné myšlenky, které předtím neměl, a nebo se mohou rozvinout i psychické problémy. Mohou se uvést do pohybu i nějaké temné stránky podvědomí. Kněz, syn ředitele jedné školy, mi vyprávěl, že tam vyvolávali duchy. Při jednom sezení se celá budova zatřásla, vysypala se všechna okna a zhasla světla. Z neznámých příčin. Anebo známých? Zlých? - Už to nikdy nezkoušeli.

Pro někoho může být lákavé zkusit kouzlo. Zvláště když si něco moc přeje nebo po něčem (někom ☺) moc touží...

Kouzlit znamená chtít svou vlastní (nebo cizí) moci dosáhnout svého. My nikdy nevíme, jestli to, po čem toužíme právě teď, je pro nás dobré. Může se stát, že děvče po někom touží a je smutné, že on si jí nevšímá... a za pár let si říká: To bych si dala! Člověk má za své štěstí prosit Boha a spolupracovat s ním. Když se modlíme, obracíme se k milujícímu Otci, který nám dá z lásky jen to, co je pro nás dobré. I když si zrovna nevymodlíme to, co bychom si přáli, Bůh nám to dá jiným způsobem, je-li to pro nás prospěšné.

Máme si být jisti, že v modlitbě jsme v bezpečí a není třeba hledat jiné, tajemné způsoby pomoci, že?

Ano, od Boha dostaneme vždy to nejlepší. Je třeba mu důvěřovat. Musím podotknout, že existují věřící lidé, kteří mají nějaké zdnlivé

tajemné schopnosti. Umí léčit nebo předvídat, ale ten dar dostali od Boha. Takovou schopnost člověk nemůže sám pro sebe získat. Vždycky je třeba být pozorný na Boží působení - buďme opatrní. Nikoho šmahem nezavrhovat ani nekriticky neobdivovat.

Je nějaké vodítko, jak rozlišovat? Jak poznat jestli to, jak se modlím nebo o co prosím, je v pořádku?

Stačí kouknout do katechismu, co znamená modlitba, modloslužba a pověra... a přemýšlet ☺.

Za posezení nad ožehavým tématem otci Jordánovi děkuje **Helena**

Modlitba je povznesení duše k Bohu. Když se člověk modlí, vstupuje do živého vztahu s Bohem. Ten, kdo se modlí, přestává žít jen ze sebe, pro sebe a z vlastních sil. Ví totiž, že existuje Bůh, s nímž může hovořit, a tak se mu víc svěřovat. Modlitba je vždy darem, který člověk dostává právě tím, že se modlí. Živý a pravý Bůh volá neúnavně každého člověka k tajemnému setkání v modlitbě.

Modloslužba je zbožšťování toho, co není Bůh. Modloslužba je, když člověk uctívá tvora místo Boha a klaní se mu. Papír, že jediným Pánem je Bůh, proto je neslučitelná se společenstvím s Bohem.

Pověra je odvrácení se od úcty, která se má vzdávat pravému Bohu. Projevuje se modloslužbou a různými formami věštění nebo magie... Je to nesmyslný předpoklad, že určité slovní formule, gesta, události a předměty v sobě mají magickou moc nebo ji mohou vyvolat.

